

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Margaret Mayo

A hazudós pénzember

Lynne Graham

Nem egyszerű eset

Kate Hardy

Táncterápia

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Margaret Mayo, 2009 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: The Twelve-Month Marriage (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Hulley Orsolya

© Lynne Graham, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: Leonetti's Housekeeper Bride (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Pamela Brooks, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: Ballroom to Bride and Groom (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 91. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-621-3

• Kép: Harlequin Books S.A. és Shutterstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Margaret Mayo

A hazudós pénzember

1. FEJEZET

– Komolyan azt várjátok tőlem, hogy hozzámenjek Vidal Marquezhez?

Elena úgy nézett a szüleire, mintha megbolondultak volna. Erre végképp nem számított, pedig sok lehetőség végigpörgött az agyán, mikor hazahívták. Aranybarna szemei kitágultak a csodálkozástól, szíve hevesen dobogott. Micsoda örülség! Hogy kérhetnek ilyet tőle?

Eredetileg különben sem őt, hanem a testvérét szánták Vidálnak. A fiatalok már hónapokkal ezelőtt eljegyezték egymást, ám a nővére egy idő múlva egyszerűen megszökött – senki sem tudta, hol tartózkodik.

Mi az ördög folyik itt? És miért kell férjhez mennie a testvére helyett?

Sehogy sem állt össze a kép.

A délutáni nap besütött az ablakon, ragyogó koronát vont Elena fekete fürtjei köré. Odakint csodás idő volt – miközben odabent épp összeomlani látszott a világ.

– Nevetséges! – Elena harciasan kihúzta magát. Klasszikus bobfrizurát viselt, haja összevissza röpködött, miközben erélyesen megrázta a fejét. – Nincs szándékomban férjhez menni, még egy jó ideig nincs. Vezetnem kell a vállalkozásomat. Évekbe került, mire elértem oda, ahol most vagyok. Nem fogom feladni csak azért, hogy... – vett egy nagy levegőt – hogy hozzámenjek a testvérem exvőlegényéhez.

Elena szívből szerette a szüleit, ám ezúttal tanácstalan volt. El sem tudta képzelni, mi üthetett beléjük.

A nővére, Reina is roppant furán viselkedett. Általában nem voltak ilyen kiszámíthatatlan húzásai. A családban Elena volt a vadóc. Sokszor sodorta magát váratlan helyzetbe, s amikor Los Angelesbe költözött, a szülei komolyan aggódtak érte. Szerencsére jól sült el a dolog: mára ő lett a város egyik legsikeresebb esküvőszervezője.

Elena el tudta képzelni, mekkora sokk érte mindkét családot. Hiszen az esküvő az utolsó apró részletig meg volt tervezve. Spanyolország színe-java meghívót kapott a nagy eseményre.

– Sajnálom, amit Reina tett veletek – mondta, de közben azt gondolta: még szerencse, hogy a nővére már az esküvő előtt belátta, nem szereti Vidalt. – Arról van szó, hogy félték a társaság ítéletétől? De a fúziót ettől még tető alá lehet hozni, nem?

– Éppen ez az – felelte halkan az édesapja. – Erről nem nagyon beszéltünk még előtted sem, de ez érdekházasság lett volna. Azt hittük, Reinának sincs kifogása ellene. Azt hittük, szereti Vidalt. Csak hát... – Tanácstalanul megvonta a vállát.

– Érdekházasság?!

Elena nem hitt a fülének. Ez az ügy egyre bizarrabb.

– Nem csoda, hogy Reina elmenekült. És most nekem kéne a helyére lépnem? Szó se lehet róla! Nagyon ellenszenves nekem ez a Vidal. Felfúj, arrogáns...

Nem folytatta, mert bár jelzőkben nem szenvedett hiányt, nem akart csúnyábbat mondani a szülei házában. Forrt a dühtől.

Azt sem értette, miért kell feltétlenül összeolvasztani a két bankot. Ő maga sosem akart a bankban dolgozni, inkább a szabadságot és a függetlenséget választotta.

– Van egy másik ok is. – Édesapja gyengéden megszorította a felesége karját. – Nem szívesen mondom ezt, de hát... a csőd szélén állunk. Tönkremegyünk, ha Vidal nem veszi át a bankot.

A lány az édesanyjára pillantott. Még sosem látta ennyire reményvesztettnek. Odalépett hozzá, és átölelte. Mindig is erős asszony volt, fájtn ilyen kiszolgáltatottnak látni.

Nem a szülei bankja lenne az első vállalat, amit Vidal bekebelez. Hivatalosan fúzióról beszéltek, de Elena jól tudta: amint Vidal lesz a tulajdonos, kiveszi a vezetést a családjá kezéből. Csupán azt remélhette, hogy a szülei jó alkut kötöttek.

Az édesapja vett egy nagy levegőt.

– Nos... hajlandó vagy megtenni? Nemcsak rólunk van szó, hanem az alkalmazottakról is. Néhányan már jó ideje nálunk vannak. Meg kell tennünk értük, ami csak módunkban áll.

Elena megrázta a fejét.

– Sajnálom, de ebben nem számíthatok rám – jelentette ki határozottan. – Lehetetlent kértek.

A szüleinek be kell látnia, hogy nem teljesítheti a kívánságukat. Elvégre nem szereti azt az embert.

Évek óta nem találkoztak. Csak arra emlékezett, hogy Vidal Marquez mindig is különbnek tartotta magát másoknál. Gyerekként is ilyen volt, s ez csak rosszabb lett az évek során. Borzalmas lehet vele élni. Nem csoda, hogy Reina az utolsó pillanatban meggondolta magát.

Az édesanyja megszédült, pedig mindvégig a karosszékekben ült. Elena szíve elnehezült. Nem akart fájdalmat okozni a szüleinek, de olyan férfihoz sem akart feleségül menni, akit még csak nem is kedvel.

A szülei rettenetes lelkiállapotban voltak. Az édesapja szeme megtelt könnyel.

– Nem lehet más módon megmenteni a bankot? – kérdezte halkán Elena.

Az édesapja megrázta a fejét.

Elena bánatosan lehunyta a szemét.

– Semmi kedvem megtenni – mondta. – De nem bírlak benneteket ilyen állapotban látni, szóval átgondolom. Többet nem ígérhetek.

A szülők arcán halvány mosoly jelent meg. Felálltak, és megölelték egymást.

Elena a szíve mélyén elképzelhetetlennek tartotta, hogy képes lesz teljesíteni, amire kéri. Teljesen át kellene rendeznie az életét...

A következő napokban sem javult a hangulat a Valero-házban. Elena szíve elfacsarodott, ha a szülei kétségbeesett arcára nézett, ugyanakkor képtelenségnek tartotta az érdekházasságot.

Lázasan törte a fejét. Kell lennie más megoldásnak is, amivel meg lehet menteni a bankot.

Vidal sosem vett tudomást a létezéséről. Nem csoda, hiszen nyolc évvel volt idősebb Elenánál. A lány inkább Vidal öccsével, Fernannal barátkozott, míg Vidal a korban jobban hozzáillő Reinával töltötte az időt. Ezért sem merült fel Elenában, hogy a nővére nem szerelemből megy férjhez.

Szombat reggel éppen reggelizett a család.

– Velünk tartasz ma este? – kérdezte az édesapja.

– A jótékonysági gálára?

A férfi bólintott.

– Fontos, hogy lássanak minket. Így elkerülhető a pletyka.

– Hát persze, veletek megyek. Marquezék is jönnek?

– Szerintem igen.

Elena szíve kihagyott egy ütemet. Szóval Vidal is ott lesz. Vajon tudja, hogy össze akarják őket boronálni? És mit gondolhat erről? Bizonyára ő sem röpköd a boldogságtól. De lehet, hogy kész feláldozni a magánéletét az üzletért. Spanyolország egyik legbefolyásosabb bankára, nyilván sok más áldozatot is meghozott már életében, hogy ilyen magasra jusson...

Vidal képtelen volt levenni a szemét a gyönyörű teremtsről, aki éppen a terembe lépett. Elragadtatottan bámulta magas, karcsú, elegáns alakját. Minden mozdulatán látszott: tisztában van a saját külső és belső értékeivel.

Rövidre vágott, fiús frizurája látni engedte törékeny nyakát, melyet fekete ékkövekből kirakott gyöngysor díszített. A bőre, akár az aranylón csillámló méz. A koktélsruhája is fekete volt. Elegáns és szexi: a szövet szorosan körbeölelte az alakját, így pontosan követni lehetett a mozgását, a keble és a fenéke vonalát.

Vidal ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy közelebről is megismerkedjenek.

A lány elindult a tömegben. Kedves mosollyal üdvözölte az ismerősöket, és egy nagyvilági nő magabiztosságával mutatkozott be az idegeneknek. Izgató jelenség volt, tele léttel. Látszott, hogy jól érzi magát a bőrében. Olyan finoman mozgott, mint egy vadmacska. Vajon karmolni is úgy tud?

Mindezek mellett furán ismerősnek is tűnt, bár Vidal nem emlékezett rá, mikor és hol találkoztak.

– Igazi szépség lett belőle, nem igaz?

Az édesapja lépett mellé. Ő is elgondolkodva nézte a lányt.

– Miért, ki ő?

– Nem ismerted meg Elena Valerót? Most megleptél, fiam.

Elena Valero? Lehetséges ez?

– Azt hittem, Amerikában él.

– Igen, ott él – bólintott az édesapja. – Most csak látogatóba jött haza.

Az új információk alapján Vidal ráismert arra a kislányra, aki az emlékeiben élt. Micsoda átváltozás! Az egykori félszeg kiskacsából elegáns hattyú lett. Reina ritkán tett róla említést, így Vidal el is feledkezett róla. Hirtelen azonban teljesen megszállta a gondolatait. Már alig várta, hogy egymás mellé sodródjanak.

Vajon Elena felismeri majd? Mikor is találkoztak utoljára? A lány hat éve költözött ki Amerikába, de korábban sem látták egymást túl sűrűn. Neveletlen, elkényeztetett, beképzelt gyerekként élt az emlékezetében.

Most azonban képtelen volt levenni róla a szemét. Aztán végre találkozott a tekintetük. Elena valószínűleg nem ismerte fel, mert az arcán nem tükröződött semmiféle érzelm.

– Vidal.

A lány odalépett, és határozott mozdulattal a kezét nyújtotta.

Szóval mégis felismert, gondolta a férfi. Nyomban utána azt is megállapította, hogy nem áll valami jól a szénája: Elena ugyanis nem annyira kíváncsi, mint inkább kritikus pillantásokkal méregette.

– Nézzenek oda! Nagylány lett a kislányból!

Vidal rögtön tudta, hogy hibát követett el. Nem sértegetni akarta Elenát, ellenkezőleg: le akart vele feküdni.

A lány felszegte az állát, mézbarna szeme ingerült szikrákat szórt.

– Pontosan hány éve nem találkoztunk? – kérdezte.

– Jó régóta – felelte Vidal.

Közben érezte, amint a testén végigfut az izgatott forróság. Kamaszkora óta nem történt vele ilyen.

– Na látod – szólt a lány élesen. – Mindketten sokat változtunk. Mi olyan különös ebben?

– Alig ismertelek meg. Hadd fűzzem hozzá: egyszerűen szenzációs a változás, amin keresztülmentél.

– Kedves és módfelett nagyvonalú megjegyzés, köszönöm.

Vidal tudta, hogy a lány gúnyolódik, és egyáltalán nem volt boldog tőle.

– Ha nem tévedek, épp ritka látogatásaid egyikének vagyok tanúja.

– Ritka? Az, hogy mi ketten nem futottunk össze, még nem jelent semmit. Attól én még rendszeresen hazajárok.

– De nem olyan gyakran, ahogy kellene. Egyáltalán, minek mentél Amerikába? Összetörted a szüleid szívét. Persze ezt nem mondták el neked. Számodra nagy kaland volt, ők viszont úgy érezték, elárultad őket.

Elena alig látott a dühtől.

– Mi jogon kritizálsz?! Semmi közöd hozzá! Szívesen búcsúznék most azzal, hogy öröm volt viszontlátni téged, csak nem akarok hazudni.

Sarkon fordult, ám ekkor Vidal elkapta a kezét.

– Rengeteg megbeszélőnivalónk van – mondta fojtott hangon és szenvedélytől lángoló testtel.

– Nem mondom. – A lány hangja nem is lehetett volna hűvösebb. – Egy rossz szót se mondhatok a nővéremre, amiért faképnél hagyott. Te vagy a legarrogánsabb ember, akit ismerek.

Azzal otthagytá Vidalt. A férfi nem akart botrányt, ezért nem ment utána. A tekintete azonban mohón rátapadt: hosszú lábaira, ringó csípőjére. Bárcsak visszanezne rá...

Nem kellett csalódnia. Micsoda gyönyörű szempár, gondolta. Hát még a tekintete! Áradt belőle a düh – és a kíváncsiság.

Elena Benitez Valero... Legközelebb nem úszod meg ilyen könnyen!

2. FEJEZET

Te szent ég – majdnem Reinát vette feleségül!

Vidal üres tekintettel bámulta a plafont. Kizárólag a fúzió miatt mondott igent a dologra. Reinának nem volt kifogása az érdekházasság ellen. A szülőket és Vidal fivérét leszámítva senki sem tudta, hogy nem szerelmesek egymásba.

Aztán Reina kételkedni kezdett. Valódi házasságot akar, mondta. Érzelmeket, romantikát. Vidal természetesen azonnal visszaadta a szabadságát, de nem mondott le arról, hogy segítsen a lány szüleinek. Úgy döntött, beindítja az ilyenkor szokásos üzleti gépezetet.

Ám ekkor találkozott Elenával, és meggondolta magát. El sem tudott képzelni nála megfelelőbb feleséget.

Szóval: ha nincs Elena, nincs fúzió.

Bizonyára nagyon aggódnak a szülők, mivel nem tudják, hogy a Reinával való esküvő nélkül is belement volna a fúzióba. Talán Elena éppen ezért van itt: mert a szülei rá akarják venni, hogy lépjen Reina helyébe.

Vidal elmosolyodott. Ha így van, akkor nincs semmi teendője: csak hátradől, és hagyja, hogy maguktól történjenek a dolgok.

Persze azért felgyorsíthatja a folyamatot, hiszen Elena elsőre biztos nemet mondana. Talán egyáltalán nem is érdekli a szülei sorsa. Évekkel ezelőtt elhagyta a családját, senki sem tudja, mit csinált Amerikában.

Nem számít: elképesztő nő! Azt akarja, hogy minden éjjel az ágyában legyen.

A Vidallal való találkozás nem változtatott Elena álláspontján: még inkább meg volt győződve róla, hogy számára szóba sem jöhet az esküvő.

Rá sem ismert az emlékeiben élő fiatalemberre. Magabiztos, nagyvilági férfi lett belőle.

Egykor hosszú fekete fürtök keretezték az arcát, most rövidre vágott üzletember-frizurát viselt. Kisportolt testén látszott, hogy sok időt tölt az edzőteremben. A tekintete nem sokat változott: sötét volt és vonzó. Ám az arroganciáját elviselhetetlennek találta. Lehet, hogy ő az El Banco de Marquez elnöke, de attól még nem engedhet meg mindent magának.

Vidal még azzal is megvádolta, hogy elhanyagolja a szüleit. Pedig naponta telefonált nekik, és amikor csak tehetett, hazalátogatott. A szülei sosem tettek szemrehányást, ellenkezőleg. Folyton azt hangoztatták, mennyire büszkék rá, amiért saját erőből felépítette a vállalkozását.

Éppen ezért nem értette őket. Tényleg elvárnák, hogy feladja az életét, és feleségül menjen Vidalhoz? Hát miféle házasság lenne ebből? Vidal Marquez nem a nőt látja benne, hanem Reina kishúgát. Sosem fogadná el azt az érett, öntudatos üzletasszonyt, akivé vált.

Képtelen volt elképzelni magát bankárfeleségként. Vidal vonzó és dúsgazdag, de ami a többit illeti...

– Attól tartok, csak az időmet pazarlom – és persze a tiédet is.

Elena felszegte az állát, a szeme ismét szikrákat szórt.

Vidal reggel felhívta azzal, hogy beszélni akar vele. Így hát megbeszéltek egy közös reggelit. Sevilla egyik szűk utcácskájában ültek egy aprócska étteremben. Elena maga is megdöbbsent, mennyire indulatos.

Vidal kipihent, üde benyomást keltett, pedig a lány tudta, hogy aligha aludhatott többet négy óránál. Sokáig tartott a gálavacsora, a vendégek hajnalig táncoltak – Vidal utolsóként hagyta el a helyszínt. Elena sem sietett: sok régen látott ismerőssel találkozott, így végigbeszélgette az estét.

Vidal egy percre sem tévesztette szem elől. Ő úgy tett, mintha mindezt nem venné észre, és nem búcsúzott el tőle, mikor a pincérek hajnalban asztalt bontottak.

Ám a reggeli viszontlátás pillanata furcsa, nyugtalanító érzéseket ébresztett benne, melyeket igyekezett a Vidal iránti ellenszenvével magyarázni. Nem is értette, miért fogadta el a meghívást.

– Honnan veszed, hogy pazarolod az időmet? – A férfi úgy dorombolt, mint egy macska, közben igézően meresztgette a szemét Elenára. – Nem tudok elképzelni ennél kellemesebb napkezdést. Mint már mondtam, rendkívül szép nő lett belőled.

– Akit alig ismertél meg tegnap – jegyezte meg a lány hűvösen. – Én rögtön felismertelek.

– Milyen hízelgő – szólt Vidal, de a szeme mást mondott.

– Szó sincs hízelgésről. Egyébként észrevettem, hogy egész este engem bámulsz. Azon tűnődöttél, milyen alternatíva lennék a nővérem helyett?

A férfi értetlenkedve felvonta a szemöldökét, ezért Elena gyorsán hozzáfűzte:

– A szüleim mindent elmondtak. Szerintem most is ezért ülök itt, nem igaz?

Vidal próbálta tréfával elütni:

– Beismerem a bűnösségemet!

– Szerinted igent mondanék?

Soha! Soha az életben nem menne feleségül hozzá!

Los Angelesben néha randevúzott férfiakkal, de egyik sem fordult komolyra. Nem volt ideje rendes kapcsolatra, a vállalkozása felépítése minden másnál fontosabb volt.

– Nem – felelte Vidal. – Nem tudok elképzelni olyan nőt, aki belemenne egy ilyen egyezésbe.

Elena megkönnyebbülten felsóhajtott. Vidal tehát megérti őt! Éppen ki akarta fejezni a háláját, ám az ezután következő szavak rögtön kijózanították.

– Hacsak az adott nőnek nem származna belőle jelentős előnye.

– Nincs szükségem tőled semmire. Sem tőled, sem más férfitől. Tudok magamról gondoskodni.

– Nem is az üzletasszonyról beszéltem, hanem a kötelességtudó leányról. Aki segíteni akar a szülein, és ezért akár férjhez menni is hajlandó.

Elena feldühödött.

– Hát persze hogy aggódom a szüleimért! Ha lenne benned tisztesség, akkor érdekházasság nélkül is tető alá hoznád a fúziót. Kitértem a hitemből, mikor a szüleim elmondták ezt az egészet. Azt hittem, Reina szerelemből megy hozzád, és nagyon örültem a boldogságának. Nem vehetem tőle rossz néven, hogy végül kiszállt, hiszen úgyse működött volna a dolog. És ugyanebből az okból köztünk se működhet. Idegenek vagyunk egymás számára.

– De lehet, hogy mindketten élveznénk az ismerkedést – jegyezte meg Vidal szendének szánt mosollyal.

– Élveznénk? Hogy élvezhetné két ember az együttlétet, ha egyszer ki nem állhatják egymást?

Vidal most már szélesen vigyorgott.

– Talán másként értelmezzük a dolgokat.

– Az már biztos! Szerintem ugyanis pokoli lenne. Elképesztően számító vagy! Hihetetlen, hogy képes vagy elvenni egy számodra ellenszenves nőt, hogy megkaparintsd a szülei bankját.

A férfi arca megkeményedett.

– Így látod? Szerinted engem nem a segítségnyújtás vágya vezérel? Azt hiszed, elvennék csak úgy egy olyan nőt, mint te? Mondd csak, mit művelsz te tulajdonképpen a tengerentúlon? Ha jól emlékszem, neked mindig a móka volt a legfontosabb.

Elena nem hitt a fülének. Hát, Vidal aztán tényleg nem próbálja megszerettetni magát. Legszívesebben elrohant volna, de nem akarta megadni neki ezt az elégtételt.

– Azt gondolsz, amit akarsz. Engem elborzaszt a lehetőség, hogy hozzád menjek feleségül. Ezt a szüleim is tudják. Szerintem bíznak a tisztességemben: azt remélik, esküvő nélkül is megköthetitek az üzletet.

– Szép próbálkozás, Elena. – Vidal hangja jéghidegen csengett. – De ha nem jössz hozzám, lefújom a fúziót.

Ez egy rémálom!

– Mégis milyen anyagból gyúrtak téged? Nincs benned semmi együttérzés, kegyetlen vagy, csak a haszon érdekel. Szerinted hozzámennék egy ilyen férfihoz?

– Nem lennék ott, ahol most vagyok, ha vajszívű lennék. Vagy összeházasodunk, vagy a szüleid elveszítik a bankot. Ez ilyen egyszerű.

Ez bizony zsarolás, gondolta Elena. És szerencsétlenségére Reina kiszállt, így most ő van soron.

– Nem számít, hogy mekkora kárt okozol, igaz? Mindent beáldozol, csak az egód meg a vagyoned növekedjen! Te szent ég, mennyire gyűlölöm ezt!

Vidal egykedvűen vállat vont.

– Mindenki azt gondol, amit akar.

– Még csak nem is tagadod?

– Szerintem felejtjük el ezt a beszélgetést, és folytassuk a reggelit.

Elena lázasan törte a fejét. Lehet, hogy rossz taktikát választott? Kedvesnek kellett volna lennie, és nem támadónak? Igen, valószínűleg változtatnia kell a viselkedésén, ha el akarja érni a célját.

Vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon.

– Igazad van, élvezzük az ételt.

De nem igazán sikerült meggyőznie magát. Kedvetlenül rágcsálta a pirítóst, kortyolta a kávé. Többet említést sem tettek az esküvőről vagy a fúzióról. Udvariasan, civilizáltan csevegtek, ám a feszültség mindvégig ott lappangott közöttük. Csupán egy rossz szó kellett, hogy ismét fellángoljon a vita.

Ám a nagy összezapást sikerült elkerülniük. Utána Vidal hazavitte Elenát.

– Hiba volt előhozni az üzletet reggeli közben – szólt búcsúzóul. – Gyere be holnap az irodámba, ott átbeszélhetjük a dolgokat.

Elena legszívesebben elküldte volna a pokolba. Talán nem fejezte ki magát eléggé érthetően? Nincs miről beszélniük! Ám mire ellenkezni kezdett volna, Vidal már gázt adott, így csak a hátsó lámpájával közölhette félhangosan a véleményét.

A szülei már várták. Elena elmondta, hogy nem sikerült Vidallal megállapodniuk. Az anyja arcán ismét megjelent a csalódott kifejezés. Elena szerette volna átölelni, és a fülébe súgni: nem kell aggódnia, mert találni fog másik megoldást.

Csak hogy nem létezett másik megoldás. A saját üzlete jól ment, de messze nem volt annyi bevétele, amivel megmenthette volna a szülei vállalkozását. Itt egészen más dimenziókról volt szó.

3. FEJEZET

Másnap Elena nagy gonddal készült a megbeszélésre. Tudta: alaposan fel kell vértéznie magát, ha mindvégig meg akarja őrizni a hidegvérét. Szigorú, sötét kosztümet és világos árnyalatú blúzt vett fel, lábára magas sarkú irodai cipőt húzott. Ezzel majdnem olyan magas lesz, mint Vidal, így szimbolikusan is egyenlő félként ülhetnek asztalhoz.

A munkanap vége felé, a bank épületének nagy konferenciatermében beszéltek meg találkozót. Elena szándékosan késett néhány percet. Vidal csak várjon!

Megállt a terem ajtajában. Hallotta, amint a férfi fel-alá járkal odabent.

Hiába próbált nyugodt maradni, szíve egyre hevesebben dobogott. Vidal Marquez feltűnően jóképű férfi, ezt bizony lehetetlen elvitatni. Más körülmények között még érdekesnek is találná, ám így csak megvetést érzett iránta.

– Azt hittem, már nem is jössz – szólt Vidal, mikor Elena belépett.

A megjelenése nem volt annyira formális, mint a lányé: feltűrt ingujjal, meglazított nyakkendővel várt rá, még az inge két felső gombját is kigombolta. A felöltője a mellette lévő szék karfáján hevert. Elena már megbánta, hogy ilyen gonddal öltözött fel.

– Az álláspontom nem változott – mondta felszegett állal.

Vidal nem számított frontális támadásra. Vonásai rögtön megkeményedtek.

– Szóval tök fölöslegesen jöttél ide – állapította meg, és felsóhajtott. – Mit szóltak a szüleid a döntésedhez? Vagy még nem tudnak róla?

A lány megvonta a vállát.

– Nem mondtam semmit, mert azt reméltem, találunk valamilyen megoldást, amivel mindenki elégedett lesz.

– Akkor tegnap nem figyeltél eléggé. Ugyanis esküvő nélkül nem lesz semmi. – A férfi az ablak előtt állt. Sötét sziluettje maga volt a komor fenyegetés. – Csak az időmet vesztegeted, Elena. Rögtön mehetsz is, ha nincs számomra semmi mondanivalód.

– Olyan észszerűtlen ez az egész – mondta a lány.

Kényszerítette magát, hogy nyíltan a férfi szemébe nézzen, s közben igyekezett elnyomni a lelkében dúló nyugtalanító érzéseket, melyeknek semmi közük nem volt az üzlethez.

– Ha már az észszerűtlenségnél tartunk: azt javaslom, legelőször magaddal nézz szembe. Szerintem ugyanis nagyon is észszerű a javaslatom.

– Észszerű lépés feleségül menni egy olyan férfihoz, aki még csak nem is rokonszenves?

Milyen világban él ez az ember?!

– Igen, ha tényleg szereted a szüleidet. De hát miért is vagyok meglepődve? Sosem tettél értük túl sokat.

Vidal harmadszorra hozta ezt elő. Ha nem lett volna köztük a nagy asztal, Elena talán még egy pofont is lekevert volna neki.

– Fogalmad sincs semmiről – mondta indulatosan. – De mindenképpen találni fogok másik megoldást. Olyat, amiben neked nincs semmi szereped. Nem tudok borzalmasabb dolgot elképzelni, mint hogy hozzád kössem az életem.

Kirohant a szobából, és Vidal nem tartotta vissza.

Még hallotta, amint megszólal a telefon, és a férfi fogadja a hívást.

– Elena, gyere vissza! Téged keresnek, apád az.

A lány megtorpant. Hevesen vert a szíve. Az édesapja biztos nem telefonál ok nélkül. Visszasietett, és átvette a kagylót.

– Mi történt, papa?

– Az édesanyád... Nem akartalak megzavarni tárgyalás közben, csak... kórházban van. Nincs jól, nagyon aggódom érte.

– Ott vagy nála?

– *Sí.*

– Jövök, amilyen gyorsan csak tudok. Az orvosok mondtak már valamit?

– Nem, még tart a kivizsgálás.

Vidal végighallgatta a beszélgetést. Ragaszkodott hozzá, hogy bevigye Elenát a klinikára.

– Van saját kocsim – tiltakozott a lány.

– Tudom, de most nem ülhetsz volán mögé. Nem vagy olyan állapotban.

Elena belátta, hogy igaza van.

– Anyám sose volt beteg – mormolta maga elé, miközben a sofőr leparkolt a kórház épülete előtt.

– Biztosan rendbe jön.

Vidal vigasztalón átölelte a vállát, miközben végimentek a folyosón. A lánynak jólesett az érintés, eszébe sem jutott lerázni magáról a karját.

Elena édesapja könnyes szemmel járkált fel s alá a váróteremben.

– Van valami újság? Mi történt? – kérdezte Elena. – Nekem nem tűnt fel semmi, mikor elváltunk egymástól.

– Főzés közben összeesett. Fogalmam sincs, mi baja. Istenem, meddig tart ez még?! Senki nem mond semmit!

– Majd én utánanézek – avatkozott közbe Vidal.

Elena örült, hogy átvette a kezdeményezést. Az édesapja, aki máskor erős volt és határozott, ezúttal ijedtnek és elveszettnek tűnt.

Ekkor megérkezett az orvos.

– Stabilizáltuk a felesége állapotát – fordult Elena apja felé. – Szívritmuszavara van, amit a stressz csak súlyosbít. Azt mondta, az utóbbi időben nagy nyomás nehezedett rá, és azt is, hogy megoldódni látszik a probléma. Reméljük, a jövőben nem fordul elő hasonló. De azért vigyázzon a feleségére, señor Valero. Csak semmi izgalom vagy szorongás.

– Köszönöm, doktor úr. Vigyázok rá, ígérem.

Elena átölelte az édesapját.

– Nem tudtam, hogy beteg a mama. Nem szabad újra felizgatnunk.

Señor Valero hol a lányára, hol Vidalra nézett.

– Rajtad múlik, gyermekem. A kulcs a te kezében van.

Vidal elnézte a lányt, aki éppen a választ fogalmazta. Nemcsak gyönyörű, de ki is tud állni magáért. Elég volt rápillantani, máris ágaskodni kezdett a férfiassága. Még sosem érzett ilyen erős vágyat senki iránt.

Reina teljesen más volt. Ő is szép, de nem váltott ki belőle olyan heves reakciót, mint Elena. Sosem feküdt le Reinával, bár a kívülállókat ezt valószínűleg másként gondolták.

– Papa, jó híreim vannak. Éppen akkor akartam Vidalnak megmondani, hogy a felesége leszek, amikor telefonáltál.

A lány Vidal felé fordult, s közben kérően-fenyegetően villant a tekintete. A férfi rögtön feltalálta magát: könnyed mosollyal magához ölelte.

Téved, ha azt hiszi, hogy ezek után lefekszem vele, gondolta a lány. Vidal győzelemittas arckifejezését látva tudta: nem lesz egyszerű dolga, ez ügyben komoly harcra számíthat.

– Jól döntöttél – súgta a fülébe Vidal. – Tudtam, hogy előbb-utóbb észhez térsz.

Ezután señor Valero is kifejezte örömét.

– *Mi querida* – mondta, és magához ölelte a lányát. – Annyira boldog vagyok! És édesanyád is az lesz, semmi kétség. Nagyon aggódott, kis híján belehalt a gondokba. Jó gyermek vagy, büszke vagyok rád.

– Én is büszke vagyok rá – szólt Vidal. – Igaz, először meg kellett győzni. Érthető, elvégre Amerikában alapozta meg az életét. De szerető leányként a szülei a legfontosabbak neki.

Ismét magához vonta Elenát, és az ajkára hajolt. A lány izmai megfeszültek, de Vidal úgy tett, mintha nem vette volna észre. Elégedett mosollyal fordult jövődöbéli apósa felé.

Az első akadályt sikerült legyőzni, de tudta: ez csak a kezdet. További, sokkal nehezebb próbák várnak rá. Nemcsak Elena életét állította a feje tetejére, de bizony a sajátját is. Te szent ég, régen örült ennyire valaminek!

Úton voltak a bank felé, ahol a lány kocsiját hagyták.

– Ne hidd, hogy boldog vagyok, amiért az anyám betegsége miatt végül kénytelen voltam igent mondani.

– Tudom. Mégis csodállak, amiért a szüleid érdekét a magadé fölé helyezted.

– Nem maradt más választásom.

– Egyikünknek sem – ha az a célunk, hogy megmentjük a szüleid bankját.

Vajon tényleg ez vezérli? Vagy csak a saját hasznát nézi?

– Máris szeretnék felállítani néhány alapszabályt – jelentette ki Elena.

– Nem hinném, hogy jelen helyzetben te diktálhatod a feltételeket.

Elena úgy érezte, mintha egy darab ólom lenne a szíve helyén. Vidal tényleg azt tehet vele, amit csak akar!

Vett egy nagy levegőt.

– Biztosítékot szeretnék arra nézve, hogy ez a frigy csak papíron létezik.

– Szó sem lehet róla. Mégis ezt hogy képzeled? Feleségül veszek egy ilyen gyönyörű nőt, de nem fekszem le vele? Nem vagyok önkínzó típus!

– Ez nem lehet igaz! – csattant fel a lány. – Miket beszélsz? Alig ismerjük egymást! Hogy vagy képes...

– *Querida* – vágott a szavába Vidal. – Szinte egész életünkben ismertük egymást. Gyerekkorunkban együtt játszottunk.

– Nem te voltál a barátom, hanem Fernan. Te túl nagy voltál hozzám, nem is vettél észre.

– De, figyeltem rád.

– Igen, de csak azért, hogy elkergess. El is futottam mindig. Legszívesebben most is azt tenném – mondta Elena.

Meg sem állna Amerikáig!

– De nem fogsz elfutni, ugye? Hiszen az édesanyád egészsége függ tőle. Talán sikerül meggyőznöm téged, hogy az egész messze nem lesz olyan vészes, mint képzeled.

Vidal a győztesek magabiztosságával vonta magához. Elena úgy érezte magát, mintha kőből faragták volna a testét. Szeretett volna elhúzódni, de nem volt rá képes.

A férfi közben egyre közelebb hajolt. Elszánt fény lobbant a szemében. Két keze közé fogta a lány arcát, és a hüvelykujjával végigsimított az alsó ajkán. Csupán néhány milliméterre volt egymástól a szájuk, de Vidal végül nem csókolta meg.

Ekkor Elena elengedte magát. Lehunyt szemmel, hátrahajtott fejjel jelezte: készen áll a csókra.

Végül összeért az ajkuk. A lány ebben a pillanatban tudta: képtelen lesz úgy élni Vidal mellett, hogy nem fekszenek le egymással. Máris létrejött köztük a kötelék.

Ha már férj-feleség lesznek, miért is ne hozhatnák ki a legjobbat a dologból?

– Szeretnék addig várni, míg készen nem állsz – mondta a férfi.

Elena zavartan nézett rá. Hát nem az imént bizonyította, hogy készen áll? Különben is: üres fecsegés az egész, Vidal úgysem bírja sokáig.

– És elég, ha csak egy évig maradsz a feleségem – folytatta a férfi. – Azután szabad leszel. Ott folytathatod az életed, ahol most abbahagytad. Mintha mi sem történt volna.

– Milyen nagylelkű ajánlat.

Egyszerűen hangzik, de bitangnehéz egyévre feladni a függetlenséget. Egy egész örökkévalóságnak tűnik majd. Nem beszélve az üzletről... Hogy fog működni nélküle? Erre persze senki sem gondolt!

Kate, az asszisztense szerencsére nagyon ügyes. Simán képes lesz továbbvinni az ügyeket, míg ő vissza nem tér.

Nem talált több kifogást. Kénytelen lesz feleségül menni Vidalhoz.

4. FEJEZET

Elena másnap Los Angelesbe utazott. Kate megdöbbsen, mikor értesült főnöknője közelgő esküvőjéről.

– Mondd csak, tovább tudod vinni addig az üzletet? – kérdezte Elena.

Ám azt nem árulta el, hogy egy egész évről lenne szó.

– Hát persze! – ragyogott Kate. – Végy ki annyi szabadságot, amennyit csak akarsz! Nyugodt lehetsz, nálam jó kezekben lesznek az ügyeid. Ez igazán fantasztikus! Mondd csak, szerelem volt első látásra? Te szent ég, ez a legromantikusabb sztori, amit életemben hallottam!

Elena megrázta a fejét.

– Nem, nem! Eszemben sem volt férjhez menni. Engem is legalább annyira sokkol, mint téged!

A sokk akkor sem múlt el, miután Elena dolga végeztével visszatért Spanyolországba. Vidal érte ment, hogy elvigye vacsorázni.

Elena édesanyját közben kiengedték a kórházból. Izgatottan körberajongta jövődöbéli vejét. Señor Valero arcán is hála tükröződött. Csak Elena nem tudott Vidal szemébe nézni, miközben a szíve majd kiugrott a helyéből.

– Ugye megbocsájtják, ha most elrablom a lányukat? Elvégre fontos dolgunk van: meg kell terveznünk egy esküvőt.

– Hát persze, mi sem természetesebb! – csicseregte Elena mamája.

Elbúcsúztak a szülőktől, és helyet foglaltak a limuzinban.

– Nézz már végre rám – kérte Vidal.

A lány nagy nehezen engedelmeskedett. Los Angelesben folyton a férfi járt a fejében, s most, hogy személyesen találkoztak, valósággal beleborzongott a jelenlétébe. Mágikus vonzerő áradt Vidalból, melynek lehetetlen volt ellenállni. Tudta: óvatosnak kell lennie, mivel veszélyes érzések kezdtek ébredezni a lelkében.

Azt ismételte magában, hogy ez nem lesz igazi házasság. Egy év, vagyis tizenkét hónap, azaz 365 nap: mindössze ennyi ideig lesz feleség. Amint lebonyolították az üzletet, elválnak útjaik.

Te szent ég! Mire vállalkozott? Hogy fogja ezt végigcsinálni?

– Mi jár a fejedben? – kérdezte Vidal.

– Az, hogy talán nem is vagyok normális – vágta rá lány gondolkodás nélkül.

– Akkor a legszebb örült vagy, akit ismerek.

Vidal az elmúlt napokban képtelen volt kitörölni a fejéből Elenát. Csak munka közben sikerült valamennyire elterelnie a gondolatait, de amint kilépett a tárgyalóból, máris megint eszébe jutott. Már alig várta, hogy a karjába zárja.

Akár most, ebben a minutában is örömmel leteperné – csak félt, hogy ezzel elijeszti.

Milyen finom az illata! Vajon milyen parfümöt használ? Valóságos afrodisziákum! Nem érezte így magát, amióta... Mióta is? Igazság szerint eddig még sosem került ilyen helyzetbe.

Elena nem csak kívülről volt szép: ellenállhatatlan belső nyugalom és harmónia áradt belőle. Nehéz elhinni, hogy eddig még nem csapott le rá senki. Vajon milyen szerető? Forróvérű, tapasztalt? Vagy szűziesen tartózkodó? Rengeteg kérdés foglalkoztatta Elenával kapcsolatban, és mindre választ akart kapni. De hol kezdje? Miként érje el például, hogy a lány feloldódjon a társaságában?

– Félsz tőlem, Elena?

Valójában nem ezt akarta kérdezni – a szavak csak úgy kiszaladtak a száján.

A lány hátravetette a fejét. Kacérnak tűnt, de Vidal tudta, hogy nem kenyere a kacérkodás.

– Szóval ezt gondold? Éppen azon tűnődtem, hogy mit is kell megbeszelnünk. A családjaink előkészíthetik az esküvőt. Nekünk nincs más dolgunk, mint időben megjelenni az oltárnál.

– Nem úgy van az, Elena. – Vidalt bosszantotta a lány látszólagos egykedvősége. – Ki kell

választanod a menyasszonyi ruhát, fel kell kérned a koszorúslányokat, és még a jegygyűrűt is meg kell vennünk. Aztán ott a vendéglista. Szóval elég sok dolgunk van azon kívül is, hogy időben megjelenjünk az oltárnál.

– De hát ez nem is lesz igazi házasság! – vágott vissza a lány.

– Azt senki nem fogja tudni. – Vidal jelentőségteljesen Elena szemébe nézett. – Senki, érted?

A lány bólintott.

– Oké, de figyelmeztetek: nem vagyok valami jó színésznő.

– Arra nem is lesz szükség – dörmögte Vidal, és menyasszonya ajkára hajolt.

Elena pontosan tudta, mi történne, ha megcsókolnák egymást. Ezért is próbált távolságot tartani. De nem volt elég óvatos. Amint Vidal ajka az ajkához ért, rögtön fellobbant benne a szenvedély. Mintha forró láva folyt volna az ereiben, mintha vulkán tört volna ki a testében... Mintha egész mostanáig erre a pillanatra várt volna.

Vidal észlelte elragadtatását, és elmélyítette a csókot. Ez beindított egy láncreakciót: Elena el sem hitte, ami éppen történik. Megszólalt a fejében egy halk, figyelmeztető hang, s azt suttogetta, vonuljon vissza.

Idealizálta magában a házasságot. Olyan férfit képzelt el maga mellé, aki hozzá hasonlóan tele van ambíciókkal, nem fél új utakra lépni, és néha kockázatos helyzetekbe is belemegy. Ő maga sokat dolgozott – és mindennap meglepődött a sikerén.

Vidal is keményen dolgozott, de megmaradt a bankszakmában, vagyis az apja hivatását folytatta. Ezzel tulajdonképpen rögtön bekerülhetne az „unalmas üzletember” kategóriába. Ám az *unalmas* jelző volt az utolsó, ami vele kapcsolatban az ember eszébe jutott. Senkit sem lehet unalmasnak nevezni, aki ilyen remekül néz ki, és ilyen jól csókol. Olyan volt, akár egy emberbőrbe bújt ördög: kísértésbe vitte, megtörte az akaratát – és mindezt úgy, hogy nem is tudott róla.

A csókja nem egyszerű csók volt: ez volt a minden csókok csókja. Nem követelőző volt és mohó, hanem gyengéd és izgató – s ezáltal csábító és veszélyes. Fellobbantotta a vágyat Elenában, aki mind többet és többet akart. Bizonyítékot arra, hogy Vidal valóban kívánja. Máskülönben hogyan működhetne ez a házasság?

A férfi csókja egyre sürgetőbb lett. Nyelvük szenvedélyes, erotikus játékba kezdett.

Elena felemelte a fejét, és a szemébe nézett. A férfi tekintetében is ugyanaz a szenvedély lángolt, mint amit önmagán tapasztalt. A fenébe, hogy csak vacsorázni mennek – mennyivel jobb lenne ágyba bújni!

A férfi ajka sejtelmes mosolyra húzódott.

– Az az érzésem, hogy nagyon fogom élvezni a házasságunkat, kedves Elena Valero.

Bár nagyon vágyott rá, Vidal mégis elképzelhetetlennek tartotta, hogy az esküvő előtt lefeküdjön Elenával.

A forró, szenvedélyes csók után, mely a limuzin hátsó ülésén csattant el közöttük, a lány valóságos jégheggyé változott: ezzel jelezte, hogy nem kívánja megismételni.

Talán önmagától ijedt meg? Nem lehetett tudni.

Vidal már előre örült, hiszen tudta: az esküvő után semmiképp sem fogja megtartóztatni magát. Hogyan lenne képes ellenállni bárki is egy ilyen gyönyörű nőnek, ráadásul ilyen pazar csók után?

Ez volt a legszenvedélyesebb, legcsábítóbb csók Vidal életében. Egyáltalán nem számított ilyesmire. Elena elárulta magát: forróvérű, szenvedélyes nő, akivel felfedezhet egy olyan világot, amelyben csak a vágy, az erotika és a mindent elsöprő szex létezik. Arról ábrándozott, hogy annyira izgalmas és lebilincselő lesz az életük, mintha legalábbis az univerzum titkait kutatnák.

Állandóan a lány járt a fejében. Azzal vigasztalta magát, hogy egy egész éve lesz Elena testének feltérképezésére. Annyi elég is lesz, utána úgyis csak ismétlődnének a dolgok.

Persze vágyott Elenára, de nem tudta elképzelni magát tartósan nős emberként. Reina azt mesélte, hogy a húga elsősorban szórakozni ment az Egyesült Államokba: semmi módon nem akart kötődni a családjához. Egy ilyen nőből sohasem válna jó anya és feleség, okoskodott Vidal. De nem

volt kifogása menyasszonya csélcsap természetére ellen, elvégre esze ágában sem volt lehorgonyozni mellette.

Annál jobban vonzotta a lehetőség, hogy most tizenkét hónapig egy ilyen szenvedélyes szeretővel oszthatja meg az ágyát. Már attól hevesebben vert a szíve, ha erre gondolt.